

Lewinsky, Maegaard, Hans Nielsen, Rasmus Nielsen, Stegger Nielsen, Nygart og S. Rasmussen.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Udenfor Dagsordenen giver jeg Ordet til det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tvede), for at han som Ordfører for Forslagsstillerne kan forelægge det ved Begrundelsen af Mødet anmeldte Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Tvede): Paa det ærede 7de Medlem for 2den Kreds' (Piper) og egne Vegne tillader jeg mig for det høje Ting at forelægge *Forslag til Lov om Ændring i Forordningen af 5. Marts 1845 om Grunds Afstaaelse til Jernbaner*, og jeg anmoder den højtærede Minister for offentlige Arbejder og ærede Medlemmer om at tage Lovforslaget, der gaar ud paa Indførelsen af en Overtaksationskommission, under gunstigste Overvejelse. Da Rigsdagen i 1923 forhandlede om Bemyndigelse for Ministeren for offentlige Arbejder til Foretagelsen af visse Ekspropriationer, blev der her paa Rigsdagen udtalt Utilfredshed med den gamle Forordning. Da det omtalte Lovforslag kom til Forhandling i dette høje Ting, udtalte jeg, at jeg troede, at Forordningen i det store og hele gennem de snart 80 Aar, den havde virket, havde vist sig at være god, men da man jo ikke paa Forhaand skal stille sig afvisende overfor Anker, tilføjede jeg, at om det maatte menes, at Forordningen ikke var fuldt ud tidssvarende, vilde vi underkaste den en Underøgelse. Jeg advarede imidlertid imod at forlade det System, hvorpaa Forordningen af 1845 var opbygget, og bl. a. advarede jeg imod at indføre en Appel til Domstolene med en Begrundelse, som jeg ikke i Dag skal gentage, men tillade mig at henvise til; den findes Sp. 1140 i Rigsdagstidende for 20. April 1923.

Naar vi nu har ment det rigtigt at forelægge Forslag om en Overtaksation, er det, fordi der stadig er en vis Utilfredshed med Afgørelser, som Taksationskommissionen i Henhold til Forordningen af 1845 har truffet nogle Steder i Landet, og med, at de ikke kan føres frem til en ny og højere Prøvelse. Selv om nu denne Utryghed ved en ny Prøvelse skulde vise sig ubegrundet, mener vi, at der er noget, der taler for, at man fra Lovgivningens Side søger at fjerne denne Utryghed for de Lodsejere, hvis Ejendom underkastes Ekspropriation til Fordel for Almenvellet.

Det Forslag, som vi tillader os at forelægge, forandrer intet i det gamle System, det foreslaar intet ændret i den bestaaende Ordning Ordlyd, men da der i Virkeligheden kun finder een Taksation Sted, mener vi det ønskeligt, at denne Taksation i Lighed med den, der finder Sted efter § 4 i Loven af 12. April 1889 om Grundafstaaelser ved Udvidelse af Statsbanerne samt om Erstatning for Tab i Anledning af Sneskærme, kan appelleres til Overtaksationen, og det gaar den Tilføjelse ud paa, som det foreslaas at give § 10 i Forordningen af 1845. Der er dem, der mener, at den i Forordningen af 1845 nævnte Opmand er en Slags Appellinstans, men det er ikke Tilfældet; han er kun et Led i selve Taksationen, som træder i Funktion, naar Meningsuligheden mellem Taksatorerne, der jo er 4, gør det umuligt ved Stemmeferhed at træffe en Afgørelse.

Ved Lovforslagets Udformning har vi søgt at holde os saa nær som muligt til de af Rigsdagen tidligere vedtagne Bestemmelser. For ikke at faa for mange Krav om Omtaksationer har vi ogsaa foreslaaet, at Overtaksationen, naar den finder, at Forholdene taler derfor, kan paalægge Appellanterne at deltage i de med Sagens Behandling forbundne Omkostninger. Man kunde ligefrem have fastsat, at naar Overtaksationen ikke gav et Udslag over visse Procent af, hvad Taksationskommissionen var kommet til ved sin Ansættelse, skulde Appellanterne altid betale Omkostningerne, men da der ved Fikseringen af en saadan bestemt Procentsats let kunde komme Grænsetilfælde, hvor man vilde finde det uretfærdigt, at Appellanterne skulde udrede Omkostningerne, er vi blevet staaende ved at foreslaa en Affattelse, der er i Overensstemmelse med den, der findes i Loven af 1. April 1911 om Toldsagers Appel til Toldraadets Appeludvalg; herefter er det tilladt Appellaadet, naar Klagen findes ubegrundet, at paalægge Appellanten Omkostningerne ved Sagen, — der staar 200 Kr., men det var i 1911, og det er muligvis noget lidt nu til Dags. Der findes ogsaa i Jernbaneloven af 12. April 1889 en Bestemmelse om, at der kan paalægges Appellanten en vis Del af Omkostningerne. Jeg tror, man skal lade en saadan Bestemmelse indgaa i Loven, for at denne Appel dog ikke skal være saa lige at løbe til.

Men Appel skal ikke alene kunne foretages af Grundbesidderne, den skal